

Hoge besep door het Openbaar Ministerie tegen

2^e beklaagde/en

6 juli 2006

(1^e beklaagde) (2^e beklaagde) tegen alle beschikkingen op

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE zeventiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 28 juni 2006 het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not.nr. 66.12.8800/97/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. op _____ geboren te _____
op _____, wonende te _____ ;
2. _____ met ondernemingsnummer
oprichting 30.6.1995, met maatschappelijke zetel te _____
3. _____ met ondernemingsnummer
oprichting 30.6.1995, met maatschappelijke zetel te _____

Verdacht van :

Te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. de eerste op niet nader te bepalen data, in de periode van 22 augustus 1997 tot en met 1 oktober 1997 (stuk 103):

- bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van

grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het bouwen van een loods van 80 meter op 24,30 meter met een hoogte van 5 meter (stuk 2)

gelegen in industriegebied volgens het gewestplan van 30 mei 1978 (stuk 103) zonder verdere planologische voorschriften.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: magazijn, 2 ha 69 a 43 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

oprichting 30/06/1995,

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van oprichting-inbreng verleden op 30/06/1995 geregistreerd op 07/07/1995.

B. de eerste, de tweede en de derde vanaf 13 juni 2001 (stuk 142) tot en

met datum der dagvaarding.

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 10, 30 en 31 en 50.2 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, het niet naleven van de verplichting tot het uitvoeren van de bodemsanering opgelegd door of krachtens dit decreet, namelijk het niet uitvoeren van bodemsanering van de historisch verontreinigde gronden hiertoe aangemaand door de OVAM (stuk 142)

Met de omstandigheid voor de eerste dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A en B de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

~~~~~
Gezien de processen-verbaal;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn voordracht der zaak en in zijn eis;

Gehoord de eerste beklagde in zijn antwoorden en verdediging vertegenwoordigd door zijn raadsman mr. _____ advocaat te _____

Gehoord de tweede en derde beklagde in hun antwoorden en verdediging vertegenwoordigd door hun lasthebber ad hoc _____ wonende te _____

De zaak werd in beraad genomen op 15.3.2006.

Gelet op het tussenvonnissen van 5.10.2005 waarbij _____ pre-bedrijfsrevisor, wonende te _____ werd aangesteld als lasthebber ad hoc over _____

I. Feitelijke voorafgaanden

1.1 Historiek van de vennootschappen

_____ was eigenaar van grondpercelen gelegen te _____ gekadastraerd _____

Op 20 augustus 1965 werd door de Bestendige Deputatie van de provincie _____ aan de _____ een exploitatievergunning verleend voor de productie van asbestcementproducten, later aangevuld met een vergunning voor een golfplatenmachine.

In 1984 werd de productie stilgelegd door de _____ doch deze bleef bestaan als vennootschap. De fabrieksgebouwen werden zonder de terreinen verhuurd aan houthandelaar _____ Bestuurders van deze vennootschap waren _____

Bij akte d.d. 18 februari 1987 kocht de _____ de gebouwen en de terreinen van de _____ werd bij vonnis d.d. 17 maart 1989 failliet verklaard.

_____ werd in de loop van 1995 opgesplitst in de exploitatievennootschap _____ en de vastgoedvennootschap _____ gebruikt de gebouwen en de terreinen voor de exploitatie van een houtdistributiebedr-

ijf, de is eigenaar van de gebouwen en terreinen ingevolge inbreng.

Beide vennootschappen werden overgenomen door het internationaal concern
 Uit de oprichtingsakte verleden op 30 juni 1995 blijkt dat de
 drie bestuurders heeft :
 (eerste beklagde) en die tevens gedelegeerd bestuurder is. Eerste beklagde is op zijn beurt gedelegeerd bestuurder van de

1.2 Historiek van het asbestprobleem

Op het exploitatieterrein werd door een asbesthoudend residu afkomstig van een golfplatenmachine op een hoop gebracht en afgedekt met grond waarop zich later vegetatie ontwikkelde. Dit gebeurde reeds vanaf 1967.

Naar aanleiding van een monsternamen door de OVAM op 4 augustus 1989 werd de bij brief d.d. 10 november 1989 aangemaand om het asbestafval af te voeren. De toenmalige bestuurders weigerden op dit verzoek in te gaan omdat zij van oordeel waren dat hen ten onrechte een saneringsbevel was betekend. Luidens art. 5-56 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 wordt de achterlater van de bedoelde stoffen gestraft met de aldaar bepaalde straffen. De instandhouding van een door een ander achtergelaten afvalberg wordt in het kader van het afvaldecreet van 2 juli 1981 niet bestraft.

Bij vonnis d.d. 13 mei 1991 verleende de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde hen de vrijspraak voor het achterlaten van afvalstoffen bevattend chrysotiel en crocidoliet.

Bij brieven d.d. 17 juni 1991 en 20 augustus 1991 verzocht de toenmalige raadsman van de de Minister van Leefmilieu dat de OVAM tot ambtshalve verwijdering zou overgaan. Dezelfde vraag werd gesteld aan het stadsbestuur van Bij schrijven d.d. 22 januari 1992 heeft de OVAM aan bevestigd dat door haar zou worden overgegaan tot een ambtshalve sanering van de afvalstoffen op de betrokken grondpercelen. Op 2 april 1992 schreef OVAM het volgende :
 "Ik kan u evenwel verzekeren dat de voorbereidingen van deze ambtshalve verwijdering worden verdergezet en een definitieve oplossing binnen afzienbare tijd zal gevonden worden. Van zodra een definitieve datum gekend is waarop de werken zullen aanvangen, zal ik niet nalaten hiervan in kennis te stellen."

Uit het schrijven d.d. 9 juli 1992 van de OVAM blijkt nogmaals dat de voorbereidingen van de ambtshalve verwijdering volop aan de gang waren. Op dezelfde datum werden en aangeschreven i.v.m. het storten van asbesthoudend afval. Deze brieven vermelden :
 "Binnenkort zal de OVAM van start gaan met de ambtshalve verwijdering van asbesthoudend afval."

Deze aangekondigde en reeds begonnen ambtshalve sanering werd evenwel niet verdergezet door de OVAM.

Op 20 mei 1998 betekende de OVAM een besluit houdende voorzorgsmaatregelen aan en waarbij zij werden verplicht in afwachting van de sanering van het asbeststort tegen eind juni 1998 het stort af te dekken. Deze voorzorgsmaatregel werd uitgevoerd en verslag ervan werd overgemaakt aan de OVAM.

Op 24 januari 2001 wees de Vlaamse Minister van Leefmilieu en Landbouw de

gronden gelegen te _____ als historisch vervuilde gronden aan waarop bodemsanering dient plaats te vinden. Op 13 juni 2001 ontving de _____ een aanmaning van OVAM om over te gaan tot het opstellen van een bodemsaneringsproject _____ gaf opdracht tot het opstellen van een bodemsaneringsproject aan _____ stelde dit project op en werkte een aantal mogelijke saneringsscenario's uit. Na een onderhoud met OVAM werd bij brief d.d. 20 juli 2000 bevestigd dat de betrokken vennootschappen "in de economische mogelijkheid verkeren om een bodemsaneringsproject in te dienen en tot een goed einde te brengen op de cijfermatige basis van het document kostenprijsraming sanering van _____ van 23 juni 2000".

Bij brief d.d. 18 oktober 2000 werd dit standpunt herhaald en werd gemeld aan OVAM dat het ontwerp van bodemsaneringsproject niet ter conformverklaring werd betekend aan OVAM nu het economisch volstrekt onmogelijk was de saneringswerken uit te voeren.

Uiteindelijk werd onder druk van OVAM het saneringsproject neergelegd, dat bij besluit d.d. 22 februari 2002 conform werd verklaard door OVAM.

Uit de inhoud van dit besluit blijkt dat OVAM een sanering in situ heeft weerhouden, waarbij voor de sanering van het asbeststort saneringstechniek 4 "geotechnisch inkuipen" werd gekozen, in combinatie met een zuivering van het grondwater. De duur van de sanering werd bepaald op 20,5 jaar inclusief nazorg, en de kostprijs ervan werd begroot op ca. 1.239.467,60 EUR. Bij de begroting van de saneringskost bleek een substantiële berekeningsfout te zijn gemaakt, waardoor de saneringskostprijs in werkelijkheid nog groter bleek te zijn, nl. 1.462.571,70 EUR.

Conform het besluit van OVAM dienden de bodemsaneringswerken te worden aangevat voor 23 augustus 2002. Gelet op de kostprijs van de saneringswerken verkeerden de _____ en de _____ in de financiële onmogelijkheid om tot uitvoering van de bodemsaneringswerken over te gaan en hebben zij dit bij brief d.d. 13 maart 2002 ook formeel laten weten aan de OVAM.

Gelet op de zeer zware financiële implicaties van de bodemsanering werd op 11 juni 2002 bij de Vlaamse Regering een verzoekschrift ingediend op basis van artikel 48 van het Bodemsaneringsdecreet m.b.t. de sanering van het asbeststort, enerzijds m.b.t. de financiering ervan en anderzijds m.b.t. de toe te passen saneringstechniek. Hierbij werd voorgesteld een horizontale splitsing te maken tussen het asbeststort zelf en de bodemverontreiniging die met dit stort in verband staat. Na herhaaldelijk aandringen werd door de raadsman van OVAM bij brief d.d. 29 januari 2003 het voorstel van de vennootschappen verworpen. Er werd daarentegen een draagkrachtregeling voorgesteld die erin bestond dat OVAM de sanering ambtshalve zou uitvoeren doch waarbij de kosten van de sanering door de _____ en de _____ zou moeten worden terugbetaald binnen een te bepalen termijn.

Dit voorstel dat namens de Vlaamse Regering werd gedaan, bleek na ruggespraak met de bedrijfsrevisor van de vennootschappen niet haalbaar. Dit werd alsdusdanig gemeld aan de kabinetsmedewerker van de Minister van Leefmilieu, met de vraag om een vergadering te beleggen teneinde de mogelijke alternatieven te bespreken. Op die vraag werd echter nooit ingegaan en er werd in antwoord op het verzoekschrift ex artikel 48 van het Bodemsaneringsdecreet een afwijzende ministeriële beslissing genomen.

1.3 Historiek van het bouwbedrijf

Op 2 juni 1997 werd een bouwvergunning verleend voor het oprichten van stapelloodsen en opslagruimte. De vergunning vermeldde de volgende beperking :

“Loods 5 wordt uit de vergunning gesloten. Het gedeelte komt slechts in aanmerking voor vergunning wanneer blijkt uit een deskundig verslag van OVAM dat de verontreinigingsplaats achteraan het perceel werd ontruimd en naar behoren is gesaneerd.”

De opruimingswerken werden uitgevoerd en de bouwwerken werden gestart op 22 augustus 1997. Op 1 oktober 1997 werden de werken stilgelegd.

Op 9 november 1998 werd een regularisatieaanvraag voor loods 5 geweigerd en werd gesteld dat een herstel van de plaats in de vorige toestand zich opdrong.

II. Vordering van het Openbaar Ministerie

II.1. Tenlastelegging A lastens eerste beklagde

Tenlastelegging A betreft het bouwen in de periode van 22 augustus 1997 tot en met 1 oktober 1997 van een loods van 80 meter op 24,30 meter met een hoogte van 5 meter, op een terrein gelegen in industriegebied volgens het gewestplan van 30 mei 1978 zonder verdere planologische voorschriften.

Bij nazicht van het dossier blijkt dat de feiten niet verjaard zijn ingevolge het stellen van nuttige stuitingsdaden binnen de oorspronkelijke verjaringstermijn.

Eerste beklagde was op het ogenblik van het optrekken van de loods in kwestie één van de drie organieke vertegenwoordigers van _____ en van _____ in wiens opdracht de werken werden uitgevoerd.

Eerste beklagde stelt zich de vraag waarom enkel hij en niet ook _____ en _____ als strafrechtelijk aansprakelijk orgaan wordt aangewezen. Om deze reden vraagt eerste beklagde ontslag van rechtsvervolging.

De Rechtbank stelt samen met eerste beklagde vast dat slechts één bestuurder van de _____ en van de _____ werd gedagvaard, en niet alle bestuurders.

Artikel 28 quater lid 1 Sv. bepaalt echter uitdrukkelijk dat de procureur des Konings oordeelt over de opportuniteit van de vervolging.

“Een negatief aspect van dit opportuniteitsbeginsel is dat het leidt tot de vervolging van bepaalde personen daar waar anderen voor dezelfde soort misdrijven – of zelfs voor hetzelfde feit – niet vervolgd worden.” ... “Meer recent werd vastgesteld dat wegens de onafhankelijkheid van het openbaar ministerie de strafrechter niet geoorloofd is de beslissing van de procureur des Konings om wel of niet te vervolgen te beoordelen of hem daarover bevel te geven, en gepreciseerd dat de omstandigheid dat de procureur des Konings het gelijkheidsbeginsel zou hebben miskend door een bepaald persoon te vervolgen en niet een ander waarvan wordt beweerd dat hij zich in dezelfde toestand zou bevinden – wat de strafrechter, afgezien van de onafhankelijkheid van het openbaar ministerie, bij ontstentenis van gegevens betreffende het vervolgingsbeleid van het openbaar ministerie niet eens zou kunnen beoordelen – de strafbaarheid van het door de beklagde gepleegde misdrijf niet wegneemt, noch het verval van de strafvordering tot gevolg heeft.” (R. Verstraeten, *Handboek strafvordering*, Maklu, 1999, nr. 46)

Het vervolgingsbeleid is een prerogatief van het Openbaar Ministerie en kan dus in casu zeker geen aanleiding geven tot ontslag van rechtsvervolging ten aanzien van eerste beklagde voor wat betreft tenlastelegging A.

De Rechtbank stelt vast dat eerste beklagde niet betwist dat de bouwvergunning voor het bouwen van de loods niet in orde was, doch eerste beklagde is van oordeel dat hem geen strafrechtelijke schuld treft voor het plegen van het bouw misdrijf.

was binnen de onderneming aangesteld om het vergunningenbeleid van de onderneming op te volgen. Hij had toezicht op en leiding over het verloop van de asbestsanering op het achterste gedeelte van het bouwterrein en vervolgen op de bouw van de litigieuze loods.

Eerste beklagde meent dat, gelet op het feit dat het dagelijks milieumanagement werd opgedragen aan en hij op basis daarvan ook de directie had over het verloop van de bouwwerken op het bedrijfsterrein, het aannemelijk is dat hem geen schuldverwijt kan worden gemaakt i.v.m. het gepleegde bouw misdrijf.

De eerste beklagde stond in voor het "grotelijnenbeleid" van de onderneming. Het dagelijks bestuur van de onderneming kwam toe aan de gedelegeerde bestuurder en aan degenen aan wie binnen de onderneming bepaalde directietaken werden gedelegeerd. De eerste beklagde nam tevens het commercieel beleid van de onderneming waar waardoor hij vaak niet op de zetel van de onderneming aanwezig kon zijn.

De Rechtbank treedt het standpunt van eerste beklagde bij.

De eerste beklagde dient dan ook te worden vrijgesproken van de in zinnen hoofde aangehouden tenlastelegging A.

Herstelvordering

Door het College van Burgemeester en Schepenen van beslissing van 9.11.1998 en 14.6.2004) en de Stedenbouwkundige Inspecteur (bij brief van 3.11.2004) werd het herstel in de vroegere toestand door afbraak van loods 5 gevorderd. Tevens werd het opleggen van een dwangsom van 250 euro per dag gevorderd.

De vordering tot herstel in de vroegere toestand wordt gemotiveerd als volgt : "de loods werd zonder voorafgaande vergunning gebouwd en werd eerder uit de vergunning van 2 juni 1997 gesloten om reden dat de bouwplaats een verontreinigde site is. Voor een latere regularisatieaanvraag werd eveneens een weigeringsbesluit afgeleverd op 9 november 1998. De aanvrager heeft nagelaten een voorstel van beschrijvend bodemonderzoek en van bodemsanering voor te leggen en houdt de wederechtelijke loods in stand. Uit het schrijven van OVAM d.d. 14 mei 2004 blijkt dat de saneringsplichtige, niettegenstaande het op 22 februari 2002 conform verklaarde bodemsaneringsproject, geen verdere stappen onderneemt om over te gaan tot bodemsaneringswerken."

Op 2 juni 1997 werd een bouwvergunning verleend voor het oprichten van stapelloodsen en opslagruimte. De vergunning vermeldde de volgende beperking :

"Loods 5 wordt uit de vergunning gesloten. Het gedeelte komt slechts in aanmerking voor vergunning wanneer blijkt uit een deskundig verslag van OVAM dat de verontreinigingsplaats achteraan het perceel werd ontruimd en naar behoren is gesaneerd."

Op 22 augustus 1997 schreef de OVAM aan met de melding van de beëindiging van de vrijwillige sanering en werd kopij van het afval- en het verwijderingsattest overgemaakt. Op 9 oktober 1997 werd een nieuwe bouwaanvraag ingediend voor het bouwen van loods 5.

Op 9 november 1998 werd een regularisatieaanvraag voor loods 5 geweigerd en werd gesteld dat een herstel van de plaats in de vorige toestand zich opdrong.

Eerste beklagde stelt in haar besluiten dat er geen saneringsverplichting bestaat voor dat deel van het terrein waar de loods is opgetrokken en dat er dus geen saneringsinitiatieven zijn vereist ter hoogte van de litigieuze loods. Bovendien is eerste beklagde ervan overtuigd dat het bouwwerk niet in strijd is met de goede ruimtelijke ordening en dat de herstellvordering niet noodzakelijk is om opnieuw die goede ruimtelijke ordening te bewerkstelligen.

Eerste beklagde is in ondergeschikte orde van oordeel dat hem een uitstel van uitvoeringstermijn dient te worden toegekend m.b.t. de gevorderde herstelmaatregel.

In casu is de Rechtbank van mening dat de herstellvordering dient afgewezen te worden.

Een herstelmaatregel kan enkel bevolen worden als het ten laste gelegde misdrijf bewezen is. Bij een vrijspraak kan de rechter derhalve de gevorderden herstelmaatregel niet inwilligen. (B. Hubeau (ed.), *De recente evoluties en knelpunten in de Ruimtelijke Ordening en de Stedenbouw*, die Keure, 2002, P. 259-260)
Gelet op de vrijspraak van eerste beklagde, kan de herstellvordering niet worden toegekend.

II.2. Tenlastelegging B lastens eerste, tweede en derde beklagde

Eerste, tweede en derde beklagde worden vervolgd voor het niet-uitvoeren van bodemsanering van de historisch verontreinigde gronden hiertoe aangemaand door OVAM.

Lastens eerste en derde beklagde

Eerste beklagde stelt in haar conclusies dat in artikel 10 §1 van het Bodemsaneringsdecreet een hiërarchie van de saneringsplichtigen is bepaald. Volgens §1 a) van dat artikel rust de bodemsaneringsverplichting op de exploitant indien op de grond waar de verontreiniging tot stand kwam een inrichting gevestigd is of een activiteit uitgeoefend wordt die vergunnings- of meldingsplichtig is krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning. In casu is deze exploitant

is dan ook in haar hoedanigheid van eigenaar niet saneringsplichtig en werd nooit door OVAM aangemaand om over te gaan tot bodemsanering. Eerste beklagde is dan ook van mening dat hij in zijn hoedanigheid van organieke vertegenwoordiger van niet kan worden aangesproken.

Eerste beklagde stelt echter zelf in besluiten dat hij bestuurder is van beide vennootschappen, dus ook van

Eerste beklagde vraagt in zijn besluiten ontslag van rechtsvervolgning. Hij is immers van mening dat het saneringsbevel van OVAM kennelijk in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel alsook het redelijkheidsbeginsel.

OVAM heeft immers herhaaldelijk aangegeven om ambtshalve te zullen overgaan tot het uitvoeren van de nodige saneringswerken. doch kwam hierop terug en legde de hoge economische last op de rug van

Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat de OVAM bij schrijven d.d. 4 maart 1992 de curator van de failliet verklaarde heeft gevraagd de saneringswerken alsnog uit te voeren, alvorens over te gaan tot het ambtshalve optreden. (stuk

26 a bundel eerste beklagde)

In haar schrijven d.d. 10 november 1992 verwijst OVAM tevens naar een brief van AMINAL d.d. 20 maart 1991 (welk schrijven zich niet in het dossier bevindt en evenmin wordt voorgelegd) waarbij in gebreke werd gesteld over te gaan tot sanering van het voormelde terrein waarvan de eigenaar is. Deze ingebrekestelling werd in de brief van 10 november 1992 uitdrukkelijk bevestigd.

Rekening houdend echter met de verstrekkende gevolgen van een ambtshalve sanering, vereist de rechtszekerheid dat een dergelijk besluit formeel wordt genomen en dat daarin de uit te voeren werken precies worden omschreven. Zonder dat dergelijk besluit voorhanden is, kan niet worden overgegaan tot terugvordering van de kosten van een ambtshalve verwijdering. (R.v.St., 3 september 1998, nr.

Een dergelijk formeel besluit wordt in casu niet voorgelegd. Er liggen enkel brieven voor van OVAM waarin de ambtshalve sanering wordt aangekondigd, alsmede een conformiteitsattest d.d. 22 februari 2002. (stukkenbundel eerste beklagde) In geen enkel schrijven vermeldt OVAM haar intentie om de kosten van de ambtshalve sanering terug te vorderen van beklagden.

De Rechtbank treedt dan ook het standpunt van eerste beklagde bij en meent dat OVAM de beginselen van behoorlijk bestuur met de voeten heeft getreden; OVAM heeft nooit gereageerd tegen aanlegger van de afvalberg. Pas op 4 augustus 1989 heeft de OVAM voor de eerste keer gereageerd. Tot de brief van 13 juni 2001 met aanmaning van om over te gaan tot sanering, heeft de OVAM echter steeds de indruk gewekt dat zij zou instaan voor de sanering van de terreinen. Nooit werd het onderwerp van de kosten van deze sanering aangesneden. De OVAM heeft met haar saneringsbevel de door haar gewekte verwachtingen beschaamd.

De Rechtbank is dan ook van mening dat het saneringsbevel onwettig werd genomen. De eerste en derde beklagde dienen dan ook te worden vrijgesproken van de in hun hoofde aangehouden tenlasteleggingen B.

Lastens tweede beklagde

Tweede beklagde vraagt in haar besluiten de vrijspraak, bij gemis aan hoedanigheid van saneringsplichtige.

Gelet op artikel 10 §1 van het Bodemsaneringsdecreet en de erin vermelde hiërarchie van de saneringsplichtigen, dient de tweede beklagde te worden vrijgesproken van de in haren hoofde aangehouden tenlastelegging B.

Gelet op de genoemde artikelen en de hiernavolgende artikelen:

art. 91 K.B.28.12.1950 verv. K.B.29.7.92 gew. K.B.23.12.93 gew. K.B.11.12.01(€);(gerechtskosten)

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 4 V.T., art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190 ter, 191, 194, 195;

Om die redenen, de Rechtbank, recht doende:

op tegenspraak;

Spreekt de eerste beklaagde vrij voor tenlastlegging A en B.

Spreekt de tweede en derde beklaagde vrij voor tenlastelegging B.

Rechtdoende over de herstellvordering van _____ en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, zegt voor recht dat gelet op de tussengekomen vrijspraak van de beklaagden deze vordering niet kan worden ingewilligd.

Legt de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op 133,64 euro ten laste van de staat.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van: -----

--- ACHTENTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND EN ZES ---

Aanwezig: -----

ondervoorzitter, alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
Substituut-Procureur des Konings;
adjunct-griffier;